

[K. B. Andersen.]

satser, vil de kunne få rejsegodtgørelse på socialkontoret. I øvrigt står der blandt de ting, man må kunne klare selv, hospitals-taksterne. Det er disse tre ting; de er citeret fra Berlingske Tidende.

Endelig vil jeg stadig til underretning — ikke for det ærede medlem hr. Aksel Larsen; det nytter ikke — men for resten af hans gruppe sige, at hvis de skulle komme under vejr med uhæderlige metoder i partiet, nytter det ikke at udsende en offentlig erklæring. Den tager formanden ikke stilling til.

(Kort bemærkning).

Poul Sørensen: Den diskussion, der har været om de sociale områder, kan selvfølgelig ikke klares op her, men vi kan give et bidrag til det.

Med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne citere følgende. Der siges:

„Og jeg kan roligt til hr. Brauer og fru Lillian Thomsen sige, at det parti, jeg repræsenterer, håber på og kæmper for nye sociale landvindinger, naturligvis, men dette kan også indebære, at ting, der har eksisteret, i kraft af nye sociale erobringer overflødiggøres af udviklingen.“

Det er socialborgmester Børge H. Jensen, socialdemokrat, der har sagt dette, ganske klart og tydeligt på linje med den tankegang, som det ærede medlem hr. Poul Møller anvendte i radiodiskussionen.

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Jeg synes, det ærede medlem hr. K. B. Andersen skal fortsætte, når det nu morer ham.

(Kort bemærkning).

K. B. Andersen: Jeg vil ikke sige, det morer mig; jeg vil heller ikke sige, det bedrøver mig. Men jeg konstaterer med en vis undren, at man inden for et parti, der mener at have nogen ret til at sidde i denne sal, kan påstå, at der trives uhæderlige metoder, og at det ikke interesserer formanden; men det hænger måske sammen med, at formanden ifølge erklæringen dækker disse metoder. Sådan må erklæringen opfattes.

Hvad det ærede medlem hr. Poul Sørensens indlæg angår, vil jeg sige: det har jo Intet — skrevet med stort; det kan desværre ikke ses før i Folketingstidende — med denne sag at gøre. Fordi man siger, at visse opgaver kan tages op og nye ting og nye løsninger kan findes, er der ikke dermed dækket ind for enhver, der kunne foreslå en asocial løsning.

(Kort bemærkning).

Poul Møller: Det ærede medlem hr. K. B. Andersen citerede jo kun ganske kort . . . (K. B. Andersen: Ja, jeg kunne ikke få tid til mere!) . . . Det ærede medlem ved, at jeg sagde, at sygekasserne skal stort set hvile i sig selv, dog således at statens tilskud skal forbeholdes de mindst bemidlede og de langvarigt syge. Er det ikke en social betragtning? Og tror det ærede medlem, at der er noget som helst socialt i, at jeg skal give tilskud til det ærede medlems sygekassekontingent? Dernæst trafikproblemerne. Tror det ærede medlem, at der er nogen som helst sociale fordele ved at give tilskud til billige rejser? Når jeg sagde, at man kan få rejsegodtgørelse, så er det den bestående ordening . . . (K. B. Andersen: Nej!) . . . Er det ikke den bestående ordening, der blev indført ved socialreformen? . . . (K. B. Andersen: Ikke efter dette!) . . . Det ærede medlem må da betragte det som en social fordel, når den højtærede trafikminister forhøjer jernbanetaksterne, som han gentagne gange har gjort, at mennesker uden indkomster stadig væk kan få rejsegodtgørelse, hvis det er nødvendigt. Det er da en social betragtning, og det var den, jeg fremførte.

Med hensyn til hospitalstaksterne glemte det ærede medlem jo at citere, at det drejede sig om forplejningsudgifterne. Når jeg siger, at mennesker, der får deres fulde løn under sygdom, må kunne betale for forplejningsudgifterne, de 6 kr. om dagen, når de kommer på hospitalet, og det ærede medlem ved, at forhøjelse af hospitalstaksterne til disse formål bliver båret af sygekassekontingenterne, så er det et spørgsmål om at fordele det over sygekassekontingenterne for hele befolkningen. Men jeg har altså den opfattelse af disse ting, som jeg har sagt — og det er ikke asocialt, for det er et forsøg på at hjælpe bedre dér, hvor der er hjælp be-